

LIVHUSAREN

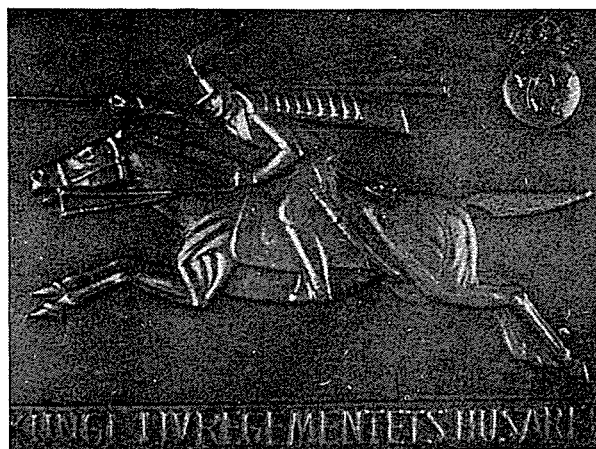

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Vi fostrar och utbildar ledare och soldater för krig, icke för att lösa uppgifter i fredstida miljö. Det svåra är att göra detta med tillräcklig realism.

Våra krigsförband, vilka prövas under större övningar år efter år, håller i regel väl. De går ur dessa provningar med ökat självförtroende och en klar insikt om vad ett förbands självkänsla är värd under svåra förhållanden. De vet, att det går att vinna.

Med de kriterier vi har, talar resultaten för att vi varit och är på riktig kurs. Det gäller att hålla fast vid denna.

För denna utveckling i ett alltmer slitsamt vardagsklimat har aktivt befäl i alla åldrar gjort en insats utöver det vanliga. Arvet har förvaltats väl.

Vi har nu ansvaret för militärpolisförbanden och spaningsskvadronerna och deras utveckling.

Den närmaste framtiden kan innebära ansvar även för ett nyskapande.

Utveckling - vad det än gäller - är inspirerande. Vi skall göra oss beredda för framtiden.

Guustav

plikten framför allt

Under långa tunga dagar följde det svenska folket utvecklingen av Konung Gustav Adolfs sjukdom. Ibland fick vi i bulletiner och rapporter en aning av hopp, men att slutet var nära blev dock efter hand klart.

Vid hans bortgång den 15. september stod ett enigt folk i sorg. Vi kände alla tacksamhet för vad konungen under ett sällsynt långt liv utträttat. Hans tid och krafter stod alltid i rikets tjänst. Konungens valspråk - plikten framför allt - var hans ledstjärna och genom sitt höga föredöme inspirerade han otaliga människor att inse att alla har en uppgift att tjäna och att tjäna väl. Hans minne kommer att vara levande för oss alla. Vi beundrar hans omfattande kunskaper och intresse. Han var ett högt föredöme genom sitt okonstlade sätt och stora medmänsklighet.

I vördnad har regementets standar sänkts till en sista hyllning för vår bortgångne konung.

för sverige-i tiden

Vår nye konung Carl XVI Gustav har tagit dessa ord som sitt valspråk för sitt höga kall. Orden ger anledning till eftertanke om dagens problem och utvecklingen i framtiden. I sitt första tal till svenska folket hyllade konungen minnet av sin farfader. Han uttalade att hans valspråk skulle uppfattas som en vädjan om samarbete och samförstånd i utvecklingen för Sveriges bästa. Han erinrade även om betydelsen av att väl utnyttja de erfarenheter som äldre generationer har att ge.

Konungen har endast haft en begränsad tid att förbereda sig för sin höga uppgift. Den tid har han utnyttjat väl. Hans studier har omfattat de flesta grenar av det svenska samhällslivet och han har lärt känna ett mycket stort antal människor i olika delar av vårt land. Han har blivit känd och uppskattad för sin flärdfrihet och sitt naturliga och enkla sätt att uppträda. Han är en ung svensk man som finner sig väl tillrätta och är uppskattad bland såväl äldre, jämnåriga och yngre svenskar.

Livhusarerna hyllar sin nye konung och chef och önskar honom lycka och välgång i hans arbete för vårt lands bästa.

Till chef för regementet hade förordnats Överste Anders Koskull, som hade varit chef för skvadronen Benders dragoner vid Carl XII:s vistelse i den turkiska staden med samma namn.

Under året 1717 och i början av påföljande år pågick intensiv verksamhet med att skaffa hästar och annan utrustning till regementet. Uppgiften var

fatta posto, ävensom vid Fet." (två platser några mil öster Oslo).

Då underrättelse inko att fienden med både kavalleri och infanteri gått över Glommen vid Blakier, tog Giertta med sig 100 friskyttar, 600 ryttare från Lifregementet samt 400 ryttare från Gröna regementet (Bohusläns dragoner) för att anfalla dem.

LIVREGEIMENTET TILL HÄST 1718-1721

Av Eric Hedenstierna

inte lätt i det krigströtta och fattiga landet. Officerare sändes runt till ett stort antal platser i landet för att skaffa hästar men lika fullt saknades i december 259 ryttar- samt samtliga trosshästar. I juni påföljande år hade bristen reducerats till 144 st.

I juli drogs regementet samman till exercis. Särskilt välutrustat torde det då inte ha varit då t e alla rockar och kappor voro kasserade men ändå fick duga. Den 18 september var regementsmötet avslutat och order utfärdades för marsch till Vänersborg.

I och för anfall mot Norge samlade Carl XII i oktober en armé på omkring 35.000 man i Bohuslän, Dalsland och Värmland, samt dessutom en om 7.000 man i Jämtland.

Den södra armén skulle inbryta på tre kolonner. Den sydligaste över Strömstad i Bohuslän, den mellersta under konungens eget befäl över Västra Ed i Dalsland samt den norra över Töcksmark i Värmland. Regementet fick först order att fortsätta till sydligaste kolonnen vid Strömstad, där det inträffade i slutet av oktober. Men ordern ändrades och regementet fick marschera och ansluta till den nordligaste. Omkring den 18 november underställdes regementet Generalmajor Giertta i trakten av Arvika.

Den 22 november skrev konungen ett egenhändigt brev till Giertta med befallning "att taga med sig ett par tusen hästar och därmed förjaga alla fiender, som ännu möjligen uppehöll sig på denna sidan Glommen, samt bemakta sig Blakier skans, där han borde

Så snart fienden märkte den svenska manövern drog den sig hastigt tillbaka över floden och in i skansen. Svenskarna återvände därefter till sina kvarter. Denna korta inmarsch i Norge tycks ha varit Lifregementets enda insats under detta krig.

Kort därefter, den 30 november, blev Carl XII skjuten och fälttåget slutade. Regementet torde därefter ha blivit hemförlovat och i mars 1719 var det i sin helhet hemma. Den 17 samma månad paraderade de fyra Upplandskompanierna av Lifregementet vid Ulrica Eleonoras kröning i Uppsala.

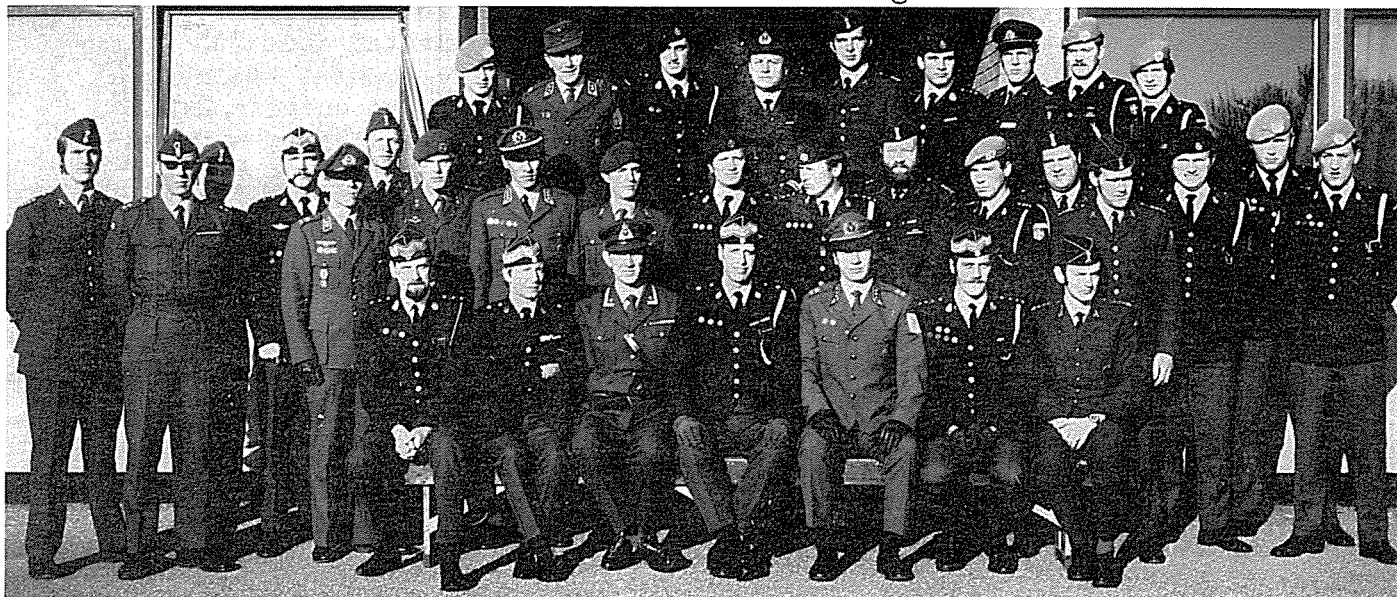
Men orosmolnen hopade sig åter snabbt. Den ryska flottan visade aktivitet och under befäl av hertig Fredric af Hessen sammandrogs en svensk truppstyrka till trakten av Waxholm. I denna ingick Lifregementet till häst.

I mitten på juli anlände den ryska galärflottan och landsteg på Rådmansö öster Norrtälje. Någon större landstigning gjorde dom dock inte, utan nöjde sig med att bränna och plundra på en del öar. Därefter delade de sin eskader i tre delar. En gick norrut, en mot Stockholms skärgård och en mot Södermanlands och Östergötlands. Huvuddelen av trupperna, däribland Lifregementet utom Roslags kompani, flyttades till trakten av Djursholm, där de under återstoden av tiden för de ryska härjningarna förblevo i fullkomlig verksamhet.

Under ryssarnas härjningar hade fredsunderhandlingar pågått mellan Sverige å en sida samt dess fiender England-Hannover, Preussen och Danmark

MP i FN tjänst

av Kn Christer Dahlberg

I dessa dagar då Förenta Nationernas verksamhet är mera aktuell än den har varit på många år, ligger det nära till hands att fundera på hur denna verksamhet påverkar K 3 - och då framför allt vad avser militärpolisverksamheten. Att det ständigt finns Sv. militärpolis som tjänstgör ute i världen är ett faktum som tyvärr få känner till.

Den Nordiska beredskapsstyrkan, ställd till FN's förfogande, uppgår till ca en brigad, till vilken Sverige bidrar med två bataljoner. I styrkan ingår också ett MP-kompani, bestående av en MP-plut-avdelning från varje Nordiskt land. Från Sverige kommer det en normalorganiserad MP-plut, alltså en plut av samma typ som vi utbildar här på K 3.

•••••

å andra sidan. Den 9 november 1719 slöts fred med Hannover och den 21 januari 1920 med Preussen. Den 3 juni slöts så freden med Danmark, varefter endast Ryssland återstod som Sveriges fiende. Inte förrän den 30 augusti 1721 slöts freden i Nystad varigenom Sverige förlorade Östersjöprovinserna samt en del av Finland. Lifregementet tycks de två sista åren inte varit utkommenderat för landets försvar utan återvänt till sina rusthåll.

Den MP-styrka som för närvarande finns på Cypern är organiserad i ett internationellt MP-komp, med en Kanadensisk Major som kompch och en dansk kapten som stf. Kompaniet är indelat i avdelningar - detachements - som var för sig, arbetar inom var sitt område. Ett detachment kan till exempel bestå av en Svensk chef (FAMAGUSTA-området) och Militärpolis till exempel från Österrike, England och Finland

Utbildning av MP-plutonen sker samtidigt med utbildningen av de övriga delarna av beredskapsstyrkan, alltså i Strängnäs eller Linköping. Sökande till plutonerna är till största delen civila poliser, därav de få militärpoliserna i plutonen.

Utbildningen koncentreras på sådana ämnen som krävs för att varje enskild militärpolis skall kunna samarbeta med militärpolis från länder med annat språk, och med annan utbildning, till exempel sambandstjänst på engelska, rapportskrivning på engelska, allt enligt de bestämmelser som är fastställda att gälla internationellt.

Efter utbildningen i Strängnäs, deltar gruppcheferna ur plut i en Nordisk MP-kurs i Köpenhamn.

•••••
prenumerera
•••••

Kurslängden är tre veckor, och utbildningen är helt på engelska. Ämnen är "MP-service", "MP-administration", "Military english" och "communication".

Kursen behandlar framför allt det som en detachment-commander (MP-chef) behöver känna till för att kunna verka tillsammans med MP från andra länder.

Vad är då aktuellt just nu?

För närvarande finns en MP-grupp (1+4) på Cypern. En MP-grp (1+6) skall när detta skrives, snarast sändas till Mellan-Östern för att i huvudsak arbeta inom den Svenska styrkans område där 2 bataljoner är stationerade. (I denna MP-grp ingår bl a två MP-män från förra åldersklassen här på K 3)

Efter hand som läget i Mellan-Östern stabiliseras, kommer Lif-centra - permissionsområden - att upprättas, och behovet av ett nytt internationellt MP-komp kommer att uppstå.

Hur detta kompani skall organiseras är fortfarande oklart, men att Svensk MP kommer att ingå är säkert.

I och med detta borde det uppstå ett klart intresse från K 3's sida, som varande den enda instans i Sverige som kan uttala sig om hur Svenska militärpoliserna skall organiseras och arbeta inom ett sådant verksamhetsområde.

AVEN AKTIVT BEFÄL BÖR VARA MEDLEMMAR I KAMRATFÖRENINGEN!

MP:s första läger

På tisdagen den 11/9 bar det av mot Såtenäs (F 7) för 4 och 5 skv. Förmiddagen började med förberedelser. Med stort besvär lyckades samtliga på vår pluton få med sig allt X, men då fick även skyddsmaskväskan packas med privata attiraljer. Optimismen var stor hos de flesta av oss.

Eftermiddagen började med avfärd K 3 med "inhyrd buss". Vid framkomsten till F 7 blev vi hänvisade till en lägerplats vid Vänerns strand. När Strandmans tältlag skulle slå upp tältet upptäcktes ett stort jordgötingbo vid ingången. Efter förfrågan om att få flytta tältet fick vi vrida det ett "helt åttondels varv". Sen gjordes ett tappert försök att få eld

i kaminen utan information om tillvägagångssätt, vilket resulterade i att samtliga utrymde tältet p g a en enorm rökutveckling. Efter ca 15 min kom kn Göthberg och hjälpte till, som tur var. Sen skulle eldpostlistan göras iordning, vilket var svårt eftersom alla ville ha första vakten. Strandman och Asplund som gjorde listan hade "turen" att få de bästa vakterna. Första natten växlade temperaturen från -0° till $50^{\circ}+$.

Onsdagen började med morgonfys, vilket alla klagade över p g a kylan. Sedan blev det frukost i det fria. Efter detta började dagens övning med skjutning hela dagen, vilket inte gjorde oss något. Dagen avslutades med en sightseeing runt F 7 och en filmföreläsning om flyget, som var mycket trevlig. Torsdagen började med tvåmilamarsch, vilket alla gnällde inför. Helmersson öppnade optimistiskt den första km men i mål var han säkert 1 tim efter täten.

Direkt efter två-milen fick vi snabbduscha och byta om från linnekläder till m/59 och halta upp till F 7 flygfält och se på Viggen.

Kvällen började med en korv och en öl (som uppskattades väldigt) vid ett lägerbål, där Fältprästen och 3 flickor gjorde ett besök med gitarr och trevliga visor. Sedan fick vi Lundquist och Öfu Landin att berätta roliga historier. Framåt tio började det att regna och efter ett tal och en bön av prästen slutade kvällen.

Fredagen var uppbrottets dag och alla längtade hem, och när vi skulle packa hade vi om möjligt större problem med packningen än när vi for ut.

Helmersson hade största problemet. När han äntligen lyckats, upptäckte han att han hade packat i fel trosspackning.

När tälten och groparna var klara så blev det uppsittning i en kronbuss, som var väldigt trång med både strids- och trosspackning vid fötterna.

Vid hemkomsten sa alla att det inte överensstämde med förväntningarna, men efter helgen så såg vi lite klarare på veckan och tyckte att den varit väldigt lärorik och bra.

MPeleverna
Asplund och Graaf
3. MPplut (MiloB)

S-tank trial

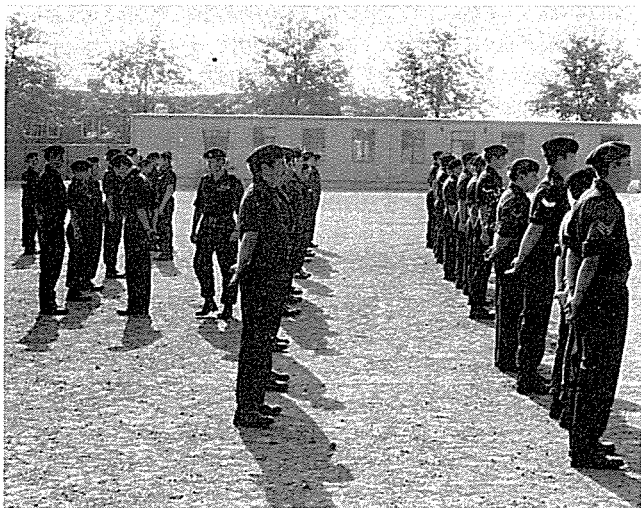
Report by 2nd Lieutenant K P Fowler
Cyclops Squadron
2nd Royal Tank Regiment.

I juli månad gästades K3 av ett 40-tal engelsmän, tillhörande ett pansarförband stationerat i Tyskland.

Från deras besök här i Skövde har Fänriken Fowler lämnat följande redogörelse, vilken publiceras på engelska med anledning av att Livhusaren nu även har fått en internationell spridning.

För att få det engelska besöket belyst från olika sidor har Lt Eriksson gjort vissa iakttagelser och kommentarer, vilka presenteras direkt efter artikeln.

Red anm.

With much apprehension regarding rumours about Swedish Schnapps and drinking habits I entered The Reg-offmess K 3 on my first evening in Skövde! My fears were well founded - thank god - it was good to see that the Swedish officers attitude to both duty and speartime was somewhat similar to mine.

Feeling pleasantly warmed I retired to bed a little later than I had originally intended!

To talk about other things - the main thing of cours being your delightful females (British understatement!) Who appeared to be all over the place displaying their vanous talents but not in the way that we had been led to believe. Sweden, as you well know, is regarded by most of the world as a sex paradise - this in my

opinion is not so. The difference I have found is that your girls look so much more female and treat men as men which is very refreshing, but a lot people have got the wrong idea - do not worry - I am educating them slowly!

Raw fish - Ugh! You Swedes really have a thing about your fish. I was told to be honest when writing this article so I shall be - the English stomach took some time to get used to your eating habits (within the Army) which to us are totally non - existent. We "hungry" English tend to eat much more than you do, and so, late at night many of my soldiers were seen creeping downtown for a crafty hot dog to fill the gap!!! Seriously though your home cooking and hospitality is really quite something.

Towards the end of my stay in Sweden when all of my soldiers (less 2) had returned home. I spent quite a few hours behind the turntables as acting Disc Jockey in Club Mash. (Where incidentally I spent most of my money - there and Billingham and the Cellar!) Now that I have returned to Germany to continue with my own Mobile Discotheque I can add "just returned from tour in Sweden" - all good publicity!

Tank 103 B has now finished its trials down here and returns to Sweden in a few days time.

It fared very well on our major exercise where it clocked up as many kilometres as it normally does in $3\frac{1}{2}$ years in Sweden!

I apologize now because we did manage to break it quite a few times! Enormous hills - long road marches - a lot of Cross Country work and all of this was continuous day and night. The crews getting, on an average, 2 or 3 hours sleep a night - very tiring but great fun and also very fast. Whenever your Swedish technicians "found" us hidden in a wood we would be off again on another attack or withdrawal!

I must finish this off by saying that I would love to live in Sweden but I could never afford it!

My thanks to all of you who made my stay such a memorable one and good luck and Best Wishes to you all.

Under 1973 har engelska armén genomfört omfattande försök för att komma fram till hur nästa generation av stridsfordon bör se ut. Bland annat har man studerat den tornlösa stridsvagnen.

Efter överenskommelse med de svenska myndigheterna kom därför i juni en kontingent engelsmän från 2nd Royal Tank Regiment till Skövde för att på PS under sex veckor genomföra prov och försök med stridsvagn S. Styrkan förlades på 2. och 3. skv. Chef för styrkan var Lt Col, (övt) Taylor och skvch var Mj Rosé. En av plutch var artikel-författare 2nd Lt (fänrik) Fowler.

Resultaten av försöken var, helt naturligt, inte tillgängliga, men engelsmännen tycktes nöjda med vagnens skjut- och köregenskaper. De matglada engelsmännen hittade dock snabbt en nackdel med vagnen: Den var helt enkelt för trång. Efter proven i Sverige medfördes tio vagnar till Tyskland där slutproven gjordes.

Som framgår av artikeln ändrade de från början något misstänksamma gästerna uppfattning om många företeelser i vårt land och tycktes mot slutet trivas riktigt bra.

Det var med saknad vi tog avsked av vännerna från "Cyclops", som förutom att vara skickliga yrkesmän visade sig vara goda kamrater, som många av oss kommer att fortsätta att upprätthålla kontakten med.

Bliv medarbetare!

DET HÄNDER OFTA ATT MAN SOM REDAKTÖR FÖR LIVHUSAREN FRÅN NÅGON KATEGORI INOM FÖRBANDET FAR FRÅGOR SOM »VARFÖR SKRIVER TIDNINGEN ALDRIG OM OSS?» ELLER LIKANDE. VARFÖR INTE SKRIVA SJÄLV. DET ÄR DIN TIDNING.

ROLIGT

Förr i tiden var sällskapslivet i form av middagar och stora baler ganska livligt. Landshövdingen, som var länets förnämsta person, brukade även utsträcka sin gästfrihet till att innefatta officerskåren.

När inbjudan till en dylik middag en gång utfärdades uteslöt han för säkerhets skull löjtnant P. Denne var nämligen känd för att lätt bli lite överförfriskad, vilket inte passade sig på residenset.

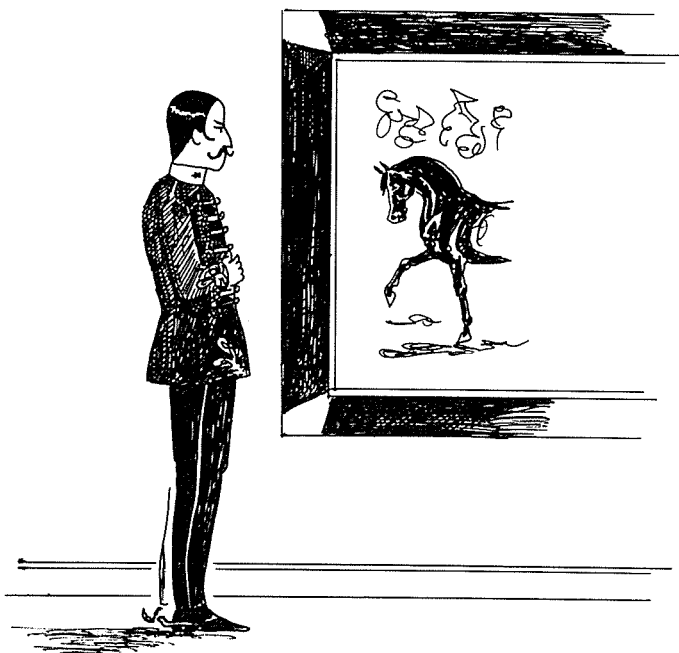
Översten kontaktade då landshövdingen och lovade att personligen svara för löjtnant P och utverkade på så sätt en inbjudan även för honom.

Middagen förflöt lugnt och efter densamma gick P tyst och stilla och såg på tavlor. Landshövdingen kom då fram till honom och berättade vänligt om det konstverk P just höll på att beundra.

Denne svarade dock inte ett ord, och då han ansåg ämnet uttömt, gick han till nästa tavla, där samma scen upprepades.

Till sist sade landshövdingen: "Varför svarar löjtnanten inte? Är löjtnanten ond på mej?"

Löjtnant P: "Nej visst inte herr Landshövding, men översten svarar för mig i kväll."

Reservlöjtnants memoarer sommaren 73

Vår skvadron - konungens främsta - var än en gång församlad till övning i det sydligaste landskapet. På grund av statsfinansiellt läge var vi denna gång endast ett dussin som åtnjöt förmånen att få vara inkallade. Detta möte koncentrerades helt till vår egentliga huvuduppgift - spaningen. Under världsvan och sakkunnig ledning av ryttmästare Bohman, genomsöktes varenda trevlig vrå av landskapet från ostkust till västkust. Jag hoppas och tror att vi inte i onödan missat något vackert att titta på, något gott att äta eller dricka, någon skön sommaräng där man kan sträcka ut sig i gröngräset. När vi efter en dryg veckas spaning åter samlades till vår stationeringsort kunde skvadronen med tillförsikt rapportera: "I Skåne - inget fientligt."

Skvadronens personal ansåg dock att vi för säkerhets skull och för att vara i förhand borde genomsöka även vissa delar av närbeläget grannland. Vår annars så beslutsamme och företagsamme chef hade dock funnit mer lockande spaningsområde på annat håll. "Helsingörsövningen" inställdes alltså tills vidare och vi återvände till "Alternativ SYD".

En fälttävlan genomfördes också av plutonsbefälen. Orienteringen förlades till det enda ställe av landskapet som vi ännu inte varit på - nämligen P 6 övningsfält. "Stab och tross" hade lagt upp banan. För att göra det lite intressantare och för att få in överraskningsmomentet hade funktionärerna placerat en kontrollskärm på ett ställe och ritat in den på kartan på ett helt annat. Endast en pluton lyckades hitta samtliga kontroller. Chefen 3., löjtnant Raihle, skall dock ha ett speciellt erkännande för sitt sätt att efter tävlingen mycket klart och tydligt uttala sin bestämda åsikt om kontrollen och var den borde ha legat. Första och andra pluton kommer att visa vad de går för nästa gång.

Livet under mötet innebar även en del svåra strapatser. Ryttnästaren fordrade att vi efter varje spaningstur skulle rita upp ett otal antal oleat med lämpliga marschvägar, spaningsbaser, kringgångsvägar, broar, flygfält, vadställen m m. Min rums-kamrat, en pansarknutte, kastade var gång han kom hem, och vid alla tider på dygnet fann mig ivrigt ritande på något oleat. Jag lyckades dock till slut övertyga honom om att det var min chef och inte jag som led av "Rita Oleatis".

Tiden gick snabbt och snart var tiden inne för slutgenomgång. Under den teoretiska delen konstaterades att spaningsutbildningen varit långt över förväntan medan däremot sådant som ak 4's innehåll fortfarande var väl förborgad hemlighet. Skv och plut anfall och strid måste repeteras nästa gång. Förmågan att leda art-och grk-eld var något begränsad.

Den tekniska utvecklingen hos stormakten och oss själva berördes men gav mersmak.

En mer praktiskt inriktad "slutgenomgång" ägde rum på ett antal närbelägna "krogar". Chefen 1 B fördelningen var inbjuden till "slutvarvet" som började med cocktailparty hos stf plut 4. plut och som slutade med bad och "dansk vickning".

Skvadronens hårdhet och gålust bevisades av chefen 2. pluton dagen efter, som mot många odds var på på rätt plats i rätt tid med rätt utrustning.

Så var "SÖBEN" över för denna gång. Uniformen m/60 togs på, offpacklådan packades och med goda kunskaper om Skåne och dess sevärdheter men inte minst med goda kunskaper om skvadronens krigsuppgifter skildes gänget en mycket varm juniförmiddag utanför kasernevakten P 6. - Ett gäng som trivs tillsammans.

prenumerera

ATT ÖVERGÅ TILL CIVIL VERKSAMHET

Då och då funderar man över att övergå till civil verksamhet och lämna det lugna Husarregementet. Det skulle väl bli en svår omställningsperiod från och med att man lämnar kasernen, ger tecken att starta bilmotorn och smyga hem med avskärmad belysning. Man tvingades sluta anmäla sig i tid och otid. Spärrvakter på T-banor motsvarande är ej intresserade av upplysningar typ "Livhusar B med en man på väg mot Odenplan".

Att sova i ytterkläder vore inte längre aktuellt. Även en mindre familj skulle förvånas om man drog ytterrocken över sig, med fötterna i närmaste papperskorg och med en gäspning fastställer väckning klockan fyra.

Oljeeldningen sköter sig själv. Det vore mindre populärt att indela familjen i eldposter och placera dem vid elementet. Kanske skulle tazen "Tina" möjligen stå ut med att någon natt vara lyssnarpost vid "lilla järneken" på gräsmattan.

Telefonen fungerar. Det vore ingen idé att ringa upp Televerket varje timma och höra efter om man hade direkt förbindelse på tvt med kasernvakten K 3.

Så kallade förbindelseprov med släktingar skulle inte uppskattas.

Maskering. Det vore fullkomligt meningslöst att täcka över cyklar, trädgårdsmöbler, hästtrailer, gräsklippare m m med mindre träd och granris eller slänga sig själv bland de blå lupinerna när Linjeflygs plan passerar.

Motivation. Det vore ingen mening att försöka motivera en omväg till Livsmedelsaffären över ungkarlarnas "herrgård" med att vägen var minerad, bortsprängd och blockerad. Ingen skulle tro på sådant.

Möjligtvis skulle en rapport enligt 5 S+I vara till pass efter ett "upptäckt" krogbesök.

Kanske skulle en parkering i samband med grannens midsommarfest misstolkas, om man skenspårade, gjorde avhopp samt rekade reservväg från platsen. Eller senare på året släcka hans utomhusgran förklarande vikten av ljud- och ljuddisciplin.

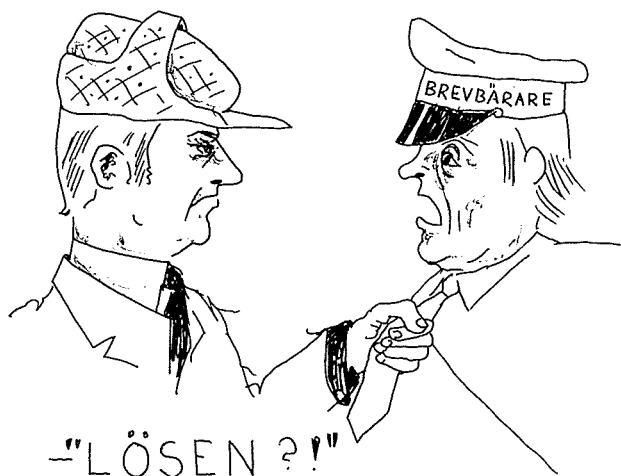
Vidare fick man passa sig för att inte begära lösen av brevbäraren eller påpeka att han skall sträcka höger arm rakt ut tre gånger vid passerandet av högra grindstolpen.

Vara tyst i bussen till Lidköping och inte i samband med påstigandet skrika "Jag tar befälet - sitt ner!"

Slutligen kräver inte byns jaktlag ståvärn med splitterskydd i samband med älgjakten även om det väl skulle behövas. Kommungubbarna kräver inte heller rapport om familjens simkuskap eller prov för simborgarmärket varje vecka. Inte heller behöver kostymen i sina fickor hudsalva, vaxfett, maskeringsfärg, första förband, kex, extra magasin, vantar, handskar, ficklampa, kikare, kompass, fettpen-nor eller matbestick.

Kanske är det enklare att förbli militär - åtminstone om inte Soldaterna fanns.

"Hemmansägaren"

Det svåra svenska språket

Magen är en nackdel!

Huvudvridningen är inte bra på alla händer!

Nu hoppas jag att ni, som ej ha någon utbildning förut, skola stå på samma standpunkt om 14 dagar.

Nu ha vi hört om världens oro, till vilken vi alla dra ett strå till stacken.

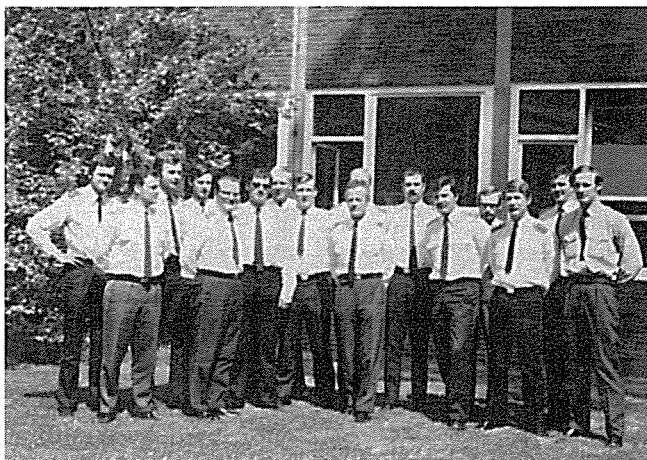
Studiebesök

av R/Kn Claes Grafström

Under tiden 3/5 - 29/5 hade jag förmånen att få deltaga i en kurs för pansarspaningskompanichefer i Tyskland.

Kursen var förlagd till Kampftruppenschule II/III i Munster. Munster är en mycket liten ort, och ligger ca 8 mil S Hamburg intill Lüneburge Heide. Munster bebos av ca 6 000 invånare och saknar i princip nöjesliv. I denna lilla ort ligger alltså ovan nämnda stridsskola. Där tjänstgör ca 10 000 man. 2 000 elever finns ständigt på skolan, där man utbildar alltifrån offasp till batchef. Övningsgruppen består av en övnbrig med bl a två pansarbataljoner, en pansarhaubbat och en pansarspaningsbat.

Till denna jättelika anläggning anlände jag således den 3 maj för att deltaga i den 4 veckor långa kompani- chefskursen. Kursen bestod utav 12 tyska och 3 utländska elever, förutom jag, en dansk och en belgisk oberleutnant.

Av de tyska eleverna var några redan kompanichefer eller brigadsplaningsplutonchefer. Övriga skulle bli det inom en snar framtid. Spaningskompani- chef är likställt med brigdsplaningsplutonchef, då den senare har lika stort fredsadministrativt arbete. I vissa avseenden har han mer att göra, då han saknar kompani- resp bataljon- chefsnivån mellan sig och brigadche- fen.

Kursen kan liknas vid en mycket komprimerad truppslagskola utan trupp- föring. Vi läste taktik, trupputbildning, administration, rättsvård, skjutlära m m.

Lektionerna bedrevs huvudsakligen på lektionssal, men naturen utnyttjades vid taktiska uteövningar och förevisningsövningar. Ändamålet med kursen var att friska upp tidigare kunskaper och vid behov delge nyheter. Den var inte på något sätt provande. Kursen behandlade enbart det lätta pansarspaningskompaniet inom bataljo- nen.

Bataljonen, som är ett divisionsförband, består utav stabs o underhållsdel, två lätta och ett tungt pansarspaningskompani.

Det lätta spaningskompaniet består utav stabs o underhållsdel, två lätta pansarspaningsplutoner med vardera fyra spaningsgrupper om två PBV, en tung pluton med tre grupper om tre strv Leopard.

Bland de uppgifter kompaniet kan få, sysslade vi med följande:

- a) Spana i en uppkommen lucka intill en viss linje och säkra den linjen (flanken).
- b) Spana i divisionens marschområde, säkra väsentlig terräng för divisionens fortsatta anfall.

Kompaniet spanar inledningsvis endast med de lätta spaningsgrupperna, längs vägar och stråk. De kan förstärkas med en radargrupp. Detta förfarande används så länge terrängen är betäckt och småbruten och risken för sammanstöt liten. När terrängen blir öppen och risken för sammanstöt organiseras en förstärkt spaningsgrupp, en lätt och en tung grupp. Den tunga understödjer då den fortsatta spaningen, tills ränning nås. När kompaniet når den linje, som skall säkras, grupperas lätta, tunga eller förstärkta spaningsgrupper längs vägar, stråk eller vid broar där fienden kan tänkas framrycka. Ofta kan det bli aktuellt med strid för att nå dessa platser.

i Tyskland

Som regel slåss då en förstärkt spaningsgrupp för att ta exempelvis en bro.

Den lätta spaningsgruppen framrycker växelvis till olika terrängavskärningar, där en sk observationshalt görs.

Det fordon som den lätta spaningsgruppen nu är utrustad med, Hotchkiss, är mycket omodern. Det är en liten fransk PBV. Man har därför tagit fram ett nytt spaningsfordon. Den sk "Åttahjulingen". Militärt beslut att anskaffa den finns, och i somras skulle riksdagen fatta beslut. Vilket det blev vet jag ej.

För mig har denna kommendering varit givande såtillvida att jag vidgade vyer rent allmänmilitärt. Jag har en liten inblick i hur tyskarna resonerar och vilka problem de har. Då jag ej fått några praktiska erfarenheter är det svårt att få fram något, som direkt kan vara till någon nytta för vår egen verksamhet. För att få sådana erfarenheter ger säkerligen en kommendering till en pansarspaningsbataljon bättre resultat. Där kan man ju då följa det dagliga utbildningsarbetet och förbandsövningar. Det kanske kan bli aktuellt med dylika erfarenheter i framtiden.

Data om fordonet.

Vikt 19,5 ton, Akan 20 mm, Aktionsradie 900 km, fart 60 km/tim, vatten 10 km/tim.

Stigningsförmåga 60 %, utrustad med IR.

Besättning: 1 chef, 1 skytt, 1 förare framåt, 1 förare bakåt.

Vagnen fordrar ingen förberedelsetid före simning. Motorn är mycket tyst. Svänggradien mycket liten. Vagnen kostar 1 miljon kronor.

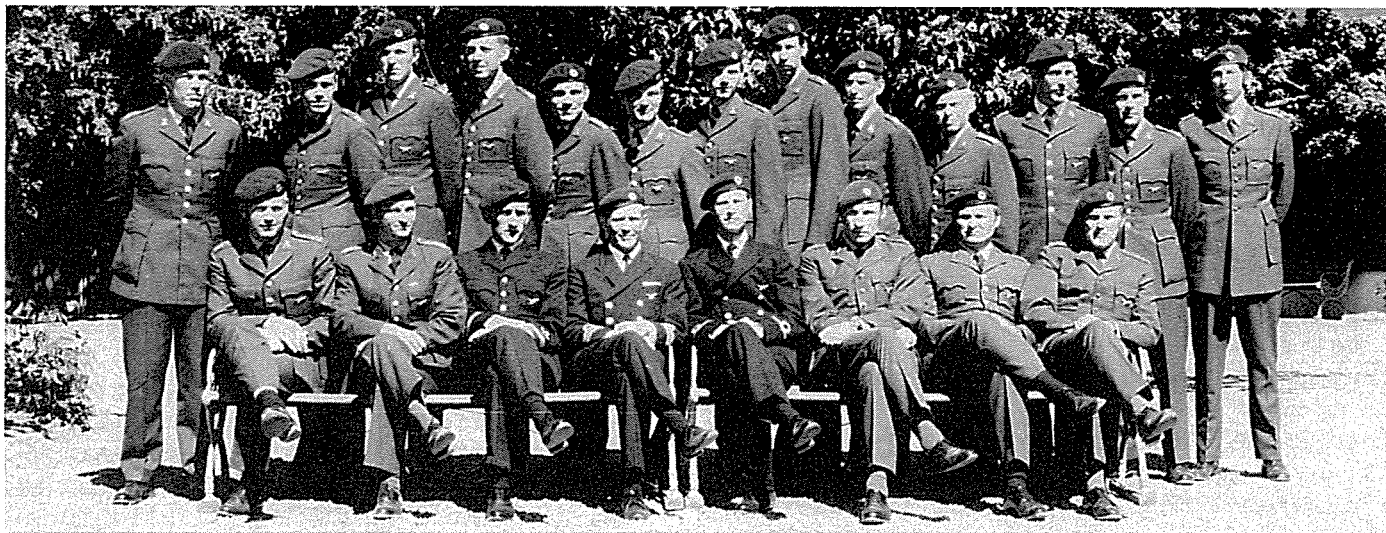
För att tillgodose alla pansarspaningsbataljonerna behövs ca 360 vagnar.

**HAR DU NÅGOT
SOM KAN VARA
AV VÄRDE FÖR
K3 MUSEUM?**

Kontakta knUno Bohman

Glapping Knees

av Löjtnant Anders Johansson.

Åter igen har några K 3:are haft förmånen att få gå kurs A-31 (kurs i fallskärmsjägartjänst). I sex veckor fick vi (lt Anders Johansson, lt Anders Eriksson och lt Karl-Axel Asp) kämpa under FJS-instruktörernas piska. Vi tog dock ingen större skada. Efter kursen fick jag tillfälle att i tidningen ÖRNEN skriva om våra upplevelser. Här följer den berättelsen igen för de som inte har tillgång till FJS'egen tidning.

Förutom vi livhusarer deltog från starten 21 andra i kursen. Från K 1 deltog den "gamla" K 3:aren Kn Bertil Björkqvist. Tyvärr kunde han inte fullfölja kursen men jag vet att han i sommar har varit på FJS för kompletteringar och det är mycket troligt att han nu sitter med den åtråvärda örnen på bröstet. Från K 4 deltog Lt Ingemar Lindwall och Fk Karl-Johan Lundström. Bland kursdeltagarna syntes också en attackdykare (Kn Kalla), en blivande mariningenjör (Fk Nero), en löjtnant ifrån F 6 (Lt Petersson) och en läkare, vilken dock slutade efter första veckan.

Här följer berättelsen om "Glapping Knees". Var så goda.

Vi var 24 stycken. Vi satt och putsade febrilt på de nyss uthämtade hoppkängorna. Förrådsinfettade för att

ingen skulle ha den minsta chans att missa charmen med att skapa höggglans. Nåväl, vi fick ju reda på att det inte är något jippo - det hör liksom ihop med baskern. Skillnaden på kort och långt hår fick sg Åström uppleva. Efter att ha varit till frisören tre gånger fick han emellertid sitt baskerförbud upphävt.

Han heter Arnholm. En spänstig friskus, som på ett effektivt och uppskattat sätt skötte det ekonomiska. Vi har nu insett att hans bästa möjlighet att hålla sig i form är att få ta hand om morgonträningen på kurs A-31. Halv åtta i gryningen lämnade dageleven av våra trötta kroppar. Efter att vi hade hälsat "God morgon - kapten" fick vi veta att vi bara skulle köra en lätt uppmjukningsronda. När vi efter 25 minuter släpade oss in i duschen var enda trösten att vår pigge kapten var om möjligt ännu mer utpumpad än vi.

Stress i duschen och på med den blå overallen och välputsade hoppkängor. Förbaskat också - sist till uppställningen. Här gäller det att snabba på. Avlämning och språngmarsch upp till sågspånshallen. "Fanjunkare, lt Johan-

sson anhåller att få springa ner till lägret och hämta den gröna mössan" ...
 "Fanjunkare, lt Johansson anhåller att få springa ner till lägret igen för att hämta mössan i det låsta skåpet till vilket jag glömde nycklarna här uppe"! Det man inte har i huvudet

Drill i den fuktiga sågspånshallen. Upp och ner i enkla selen. I dörrarna upp. Drag linjen. Snabbt såg man den underbara putsen försvinna allt eftersom antalet "framåt vänster", "höger sida" och "bakåt höger" ökade i antal. Snart kände man var magmusklerna satt. D v s det som egentligen skulle ha varit magmuskler. Död och pina. Rullningarna blev sämre och sämre och snart hängde man i ringarna, precis som en viss hoppmästare ville ha det, "som en snorloska". Fredagen kom som en räddande ängel. Två dagars välbehövlig vila innan "slavdrivarna" körde igång igen. Vår käre doktor, som hade kämpat så bra hela veckan, gav upp. Han hade helt enkelt för dålig grundkondition.

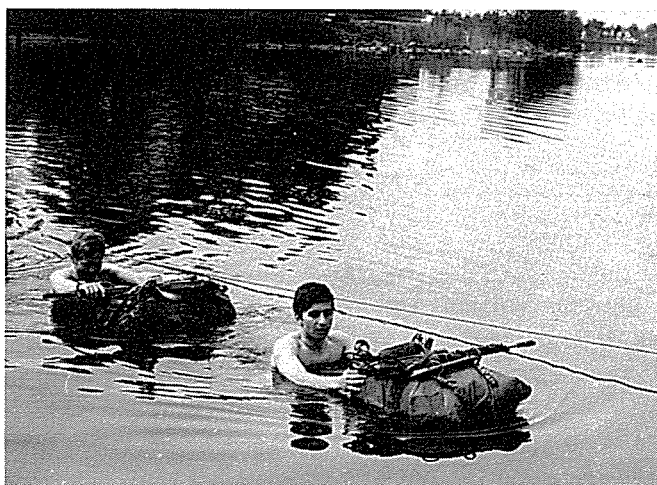
Ny vecka, nya tag. Här gällde det att vara positiv. På onsdagen blev det prov. Ett skriftligt prov, ett "håll-ihop-prov" i gungan och uthopp och falldrill i tornet. Några hade tydligen gjort bort sig i det skriftliga provet men efter några korta, muntliga frågor var felen snart tillrättade och onsdagen slutade med en hoppklar A-31 kurs. Antalet hade minskat till 22. Kn Björkqvist från K 1 fick problem med sina hälsenor och måste sluta. Tråkigt tyckte vi alla, men tyvärr inte så mycket att göra åt.

Torsdag och dags för det första hoppet. Från 400 meters höjd skulle vi kasta oss ut i vår käck, blå "uniform". Vi hade sett en film om amerikanska arméns uppvisningsgrupp i fallskärms hoppning. Den kallas "Golden Knights". Raskt döpte vi oss till "Glapping Knees". Förmodligen är det inte många som minns något av det första hoppet men bevisligen kom hela

kursen ner och andra gruppen firade av det hela med champagne på lunchen.

Veckan fortsatte med hoppning och vi fick prova på att slå Akpipan i dörren vid uthoppet och att göra piruetter i luften när vi hoppade med vapenfodral. En del började sakna konditionslöpnings och sprang omkring på kompisens kalott i stället.

Jägartjänst. Kaptenen Österblom berättade om gäddsaxar och parallellflyttning, inbördeskrig och kondombomber, dynga och fordonsfälla. I sanning en märklig man. Vi fick tillverka fallskärmsjägarnas signum - jägarladdningen - av gröna tvättstreck och flegmatiserad modellera. Vi gick omkring i skogen och lekte storfiskare - metkrokar i alla lägen. Vi övade vägövergång och "spridning". Vi kröp omkring på ett berg och försökte bygga bra o-platser. Fk Dittlau med stor framgång, lt Asp med mindre. Vi simmade över kanalen i 8-gradigt vatten med en ryggsäck som flytdyna. Över huvudet taget gjorde vi de flesta enkla sakerna mer komplicerade.

Mörkerhoppet kom en torsdag. Mulet och disigt och ingen möjlighet att fälla på fyr. De var utlånade till Borensberg. Hårda bud för mästare Samuelsson. Hoppet skulle ske från 400 meter. Vi for omkring bland molnen länge och väl. Till sist började de gröna och röda lamporna att fungera.

Alla försvann ut. Allt var grått runt omkring. Närmaste man skymtade svagt som en spökfigur hängande under sin kalott. Ut ur molnen och nedåt mot Flugebyns landningsljus. Lt Lindvall hade otur. Han missade både tornet och den parkerade lastbilen. I stället landade han på grusplanen.

(Nåja, nästan i alla fall). Uppställning och genomgång efter hopp. Hur hade de kunnat fälla oss? Det fanns ju ingen marksikt från 400 meter! Enkel förklaring - Samuelsson! Han körde ut ambulansen på fältet och lät planet flyga an på 150 meter. När kursen var riktig tog föraren upp planet till 350 meter. "Sammy" stod nere på marken och lyssnade ut i natten efter motorljudet. När han tyckte att planet var ovanför fältet gav han på radio order om rött och grönt ljus. Fältmässighet alltså.

Vi fick prova på materielfällning också. Jag tror den hette 02 den där lilla skärmen vi band fast på våra 35 kg:s amblindlådor. Därefter fick halva kursen åka med DC-3:an och fälla från 100 meter. Andra halvan tog emot på marken och sedan bytte vi. Marin-kadetten med vpl-förmåner, fk Nero, beskylldes för att ha skickat ut sin låda så att fk Bruce fick klättra upp i ett träd och hämta den. Sanningen blev aldrig riktigt utredd.

De ömma fötternas dag var inne. Dagen för örnfälttävlan. Vi fälldes ute på Flugebyn med ryggsäck och vapen. Fyra timmar senare skulle vi vara 1,5 mil därifrån. Det var ganska gott om tid. En del spurtade raskt iväg utom synhåll. Det visade sig senare vara nödvändigt för de var dåliga på orientering. Andra stannade vid Undenäs lanthandel för en öl och en korvbit. Allt för att utnyttja de fyra timmarna. Väl framme vid målet var det en timmas lunchuppehåll och ombyte till orienteringskläder. Kn Andersson I 2 hade tagit med sig för små gymnastikskor bara för att få springa orienteringen i marschkängor i stället. Ef-

ter maten bar det iväg på en 8 km:s fri orientering. Denna avlöstes av en 5 km lång 4 km:s punktorientering. Väl i mål skulle bra och dåliga Ak-Skyttar försöka träffa skidskyttetavlan. Tiderna varierade mellan 2,5 och 8,5 timmar men alla fullföljde. Kaptenen Bengtsson gratuleras till segern.

Nu blev det dags för fallskärmshoppning med stort F. Vi fick lära oss att passa till fallskärm 76. En tjec-kisk apparat där det först går ut en liten stabiliseringsfallskärm och där man sedan själv drar huvudskärmen. Om inte den s k kap-3:an dragit innan förstås. Vi fick börja med att räkna i fem sekunder och sedan dra. Första chocken kom när man hoppade ut och voltade hej vilt i luften. Alla kom lyckligt ner och vid nästa hopp fick vi förtröendet att räkna i 10 sekunder. Själv tappade jag räkningen vid "femtusen" och fick dra "på gehör". Resultatet blev sju varvs snodd. Nästa hopp på 15 sekunder var roligare. Vi fick använda höjdmätare och dra på 600 meter. Efter hand klättrade vi upp till uthopp på 1500 och 2000 meter. Många var de som lyckades kasta bort sina handtag i luften. Kn Sandberg slog rekord och skickade två handtag i rad ut i atmosfären. "Spiralen" Lindvall lyckades fixa ordentlig rotation bara för att få dra på 700 meter i stället för på 600. Endast en reservfallskärm blev utlöst. Det var öfu Ahlman, som var nyfiken på hur den skulle se ut och passade på att öppna den på bilflaket när vi lämnade in våra skärmar efter hopp.

En uppvisning i vattenlandning på fredagseftermiddagen gjorde fj Nils-son till en berömdhet. Han genomförde landningen snyggt, helt efter instruktionsboken. Lt Asp och fk Bruce fick agera kuttersmycken på F 6:s räddningsbåt och när kapten Käck hade fått en fot på ballongen ute i vattnet tackade vi och åkte hem för att fira pingst. "Spöklaget", kavalleristerna som alltid hoppade sist, spräcktes ty lt Eriksson åkte iväg till en SÖB (särskild övning för befäl).

Bara en vecka kvar. Både på gott och ont. Till att börja med på ont. Vi skulle ut på ett jägardygn. Befälet på FJS förnekade sig inte heller denna gång. Överdrifter existerar inte. Det skulle inte bli så långa förflyttningar, ty det fanns inte tid till sådana om vi skulle hinna med någon annan tjänst. Så sade man alltså.

Vi luftlandsattes med buss. Ett förfallskärmsjägare mycket vanligt transportmedel när blåsten blir för svår. Från det att vi släpptes ut ur bussen kl 1300 till det att vi steg in i bussen igen kl 1000 dagen därpå var livet ett enda gående. Ingen sömn men marsch, marsch och marsch. Någon gång avbruten av järnvägssprängning, eldöverfall eller överskeppning. Fötterna ömmade, ryggsäcken tycktes alltför tung och motivationen var svår att finna. Nåväl, inte ens denna övning lyckades knäcka oss helt, men när bussen rullade mot Karlsborg tog tröttheten på många sätt ut sin rätt. Vissa sov. Andra försökte sig på att göra patron ur och efter att skottet hade avlossats får vi väl förmoda att det inte längre kunde finnas några skott kvar i kn Bengtssons vapen.

Våra OVP-hopp på torsdagen blåste inne. Det var meningen att vi skulle ha fått klättra upp på 2500 och 3000 meter. I stället fick vi vårda vår utrustning och springa 3000 meter. Tiderna blev kanske inte riktigt relevanta med tanke på att den hårda jägarövningen satt i kroppen hos de flesta. Efter att vi på eftermiddagen, under ledning av en mycket duktig guide, tittat på Karlsborgs fästning för var och en till sitt för att ladda upp inför örnparaden på fredagen.

Dagen D, dekorationsdagen, var inne. "Strophoppare" fk Lundström, som varit borta och tjänat Kung och fosterland i militär femkamp och därför bara gjort sju hopp, fick kliva ur ett sportplan kl 0600 på morgonen och var därmed klar för örnen. Åldersklasskompaniet, bara kortklippta sedan två veckor, ställde upp för att se på och efter att kapten Österblom i skolche-

fens ställe talat om för oss att vi var bra som hade ett hjärta som klapade, blev vi begåvade med den eftertraktade symbolen för mod, styrka och uthållighet - ÖRNEN.

Tack, lärare och instruktörer på FJS, för vad ni gav oss under sex veckor. Tack, ni som gick på kursen, för den kamratskap, lojalitet och respekt ni visade varandra och inte minst tack, ni på packningsavdelningen, för att vi aldrig fick någon felfunktion.

Lt Anders Johansson

En civilklädd officer med en hund blir stoppad av kasernvakten:

- Halt, vem där?
- Major Larsson. Känner ni inte igen mig?
- Nej.
- Men ni känner väl igen min hund?
- Ja, han får komma in.

Bliv medarbetare!

DET HÄNDER OFTA ATT MAN SOM REDAKTÖR FÖR LIVHUSAREN FRÅN NÅGON KATEGORI INOM FÖRBANDET FAR FRÅGOR SOM »VARFÖR SKRIVER TIDNINGEN ALDRIG OM OSS?» ELLER LIKNANDE. VARFÖR INTE SKRIVA SJÄLV. DET ÄR DIN TIDNING.

INRYCKNING

Visst skulle inryckningsdagen bli spännande. Efter en tågresa med ståplats anlände man då till Skövde station, varifrån man nu skulle gå till K 3. Så började man den militära tjänsten med att ställa sig i en 25 m lång kö, som sedermera blivit ganska karaktäristiskt för det militära. Efter en ganska lång stunds väntande blev man då äntligen visad vart man skulle ta vägen. Det blev förstås till en korridor där redan mycket folk hade belägrat sig och visste ingenting. Jaså, här ska man ligga tänkte man och slängde in ett getöga på ett av logementen som fanns på ena sidan korridoren.

När vi blivit anvisade våra platser på respektive logement och stod där med två säckar fulla med diverse bråte, var man tämligen medtagen rent fysiskt, men sen var det dags för en knäck även på psyket. Öppnade skåpet och mönstrade dess utrymmen. Tittade ömsom på säckarna och i skåpet. Det här går aldrig var den första tanken som dök upp, men ack vad man bedrog sig. Här i det militära går nämligen allt med vilja, har man senare fått lära sig. Nåja, man försökte mobilisera lite av den eventuella viljan och började stapla allt från marschskor till termoskork. Detta arbete var klart inom några timmar.

Nu var det dags att börja med utstyrseln. En grön uniform utrustad med en helvetes massa fickor både fram och bak. Efter åtskilliga provningar satt den någorlunda hyfsat, men spegeln visade inte en ståtlig

soldat utan en pajas, seriefigur eller dylikt. Dagen i övrigt bestod i stort av predikningar om tider och förhållningsorder. (Mest vad man inte fick göra.)

DAGBEFÄL: "GODMORGN, ÄNGLAR SMÅ!!"
LIVHUSAR: "MAMMA ???!!!"

När man senare på kvällen av ren utmattning i ett nästan medvetenhetstillstånd somnade in och en av de gubbar som man nu skulle bo ihop med i 10 månader reser sig klarvaken i sängen och skriker besinningslöst MAMMA!!!, vaknade man och tittade upp i de så fantasifullt färgsatta väggarna och ställde sig snabbt frågan innan man på nytt föll i dvala. Var ska detta sluta?

Klockan 0600 på morgonen blev man väckt och förvånat tittade sig omkring och undrade var man befann sig. Vek försiktigt undan täcket för att slippa bädda. En verklig smart manöver trodde man. Men detta tillstånd av lycka försvann snart när ett befäl kom in och drog ner täcket till fotändan med ett litet leende på läpparna, samt orden: - Här skall vädras! Det var bara att titta på sin före detta nästan färdigbäddade säng och klä sig för sin första morgonfys. Väl tillbakakommen från detta en snabb dusch, nytt klädbyte och iväg för att äta frukost. Senare vid första uppställning fick man lära sig heliga tider, som under inga omständigheter enligt befälen, fanns någon som helst anledning att ge avkall på. Efter ett par dagar kom man på att om man skulle missa någon av dessa tider så var det ett verkligt brott av de värnpliktiga, men om situationen var omvänd,

ett rent och skärt misstag mellan befälen. Så var det nu dags att lära sig marschera. Efter ett par timmars vandrande fram och tillbaka på kaserngården undrade man hur dessa 10 månader skulle fortlöpa.

Veckorna gick och man blev mer och mer lik en robot, så tänkte man inte så mycket på dessa otaliga klädbyten och uppställningar och efter en bit in på grundutbildningen började allting flyta lättare. Marscherade, sköt, tältade, orienterade och var ute och gick på nätterna, allting blev en vanesak och man tänkte inte så mycket på dessa triviala ting. En sak som man snabbt lärde sig, var att gjorde man som man blev tillsagd och gjorde det bra, fick man i allmänhet sluta något tidigare. Nu när grundutbildningen nästan är avslutad börjar man till och med få lite tid över, mitt på dagen, sällan eller ibland. Detta ger väl ett visst hopp om att klara den fortsatta utbildningen hos de långa knivarna på fortet K three

Några på 2. splut

DU INRYCKANDE

Så kom du då äntligen hit. Det första du får göra, förutom att lära dig hälsa och marschera, är att bläddra i den här tidningen.

Den innehåller både gammalt och nytt. Nytt från den åldersklass, som rycker ut och gammalt från gamla livhusarer, som fortfarande känner och lever för förbandet.

Din uppgift är att bygga vidare på tidningen. Det är dina bidrag som gör den levande. Det är du, som skall dominera. Kom med idéer. Med DIN hjälp blir nästa nummer bättre.

När det händer något kul eller tråkigt. När du roar dej eller går med vatten upp till knäna - Skriv ner det. Alla bidrag är mer än välkomna. Och du, skicka gärna med en bild eller teckning.

Faktum är — det är din tidning.

LB-70

LB-70

REDAKTIONSKOMMITTÉN FÖR LIVHUSAREN

Postgiro 61 09 17

Redaktör och ansvarig utgivare: Lt G Platerud, K3, Skövde
0500/65000:313

Biträdande redaktör:

Kn U Bohman, K3, Skövde
0500/65000:303

Kassör:

Kn P Kastenman, K3, Skövde
0500/65000:328

I slutet av september fick PBS meddelande om högvaktstjänstgöring den 27-28 oktober på kungliga slottet i Stockholm. Detta mottogs med blandade känslor. De flesta såg fram emot det ärofyllda uppdraget, men vissa grände sig över en "förlorad" helg. Samtliga insåg dock att högvakten skulle föregås av exercis och åter exercis. De följande veckornas dagsprogram upptogs mycket riktigt till stor del av högvaktsexercis. Denna var för de flesta en positiv överraskning eftersom det snabbt fungerade, bland annat med hjälp av regionmusikkåren.

ning hade vi ledigt till fredag morgon.

Denna dag inleddes med exercis, vilket kanske inte var den bästa medicinen för en del efter nattens övningar. Klockan 12 fick vi tillfälle att se högvaktens postavlösning samt de olika postställena. Därefter gjordes ett studiebesök på armémuséet. Fredagkvällen ägnades åt kroppens och själens vård på ett annorlunda sätt än kvällen innan.

Lördag morgon hade vi generalrepetition. Därefter anträdde vi färden till Sergels torg, dit vi anlände

Livskvadron på högvakt

Tisdagen den 23 oktober började förberedelserna för uppmarschen genom att vi hämtade högvaktsutrustningen. Denna består av: Vit hjälm, vit livrem, vita handskar, damasker samt vit rem till kpisten. Dessutom bajonett med fäste och balja och säkringslucka. Denna utrustning är inom parentes sagt likadan för samtliga förband som går högvakt.

På onsdagskvällen skulle packningen iordningställas samt kläder skor och övrig materiel vårdas och putsat. Detta blev också gjort på de flesta håll, men somliga tog tillfället i akt att besöka sina flickvänner en sista gång innan besöket i den syndiga hufvudstaden.

Förmiddagen på torsdag upptogs av packning på lastbil samt en tidig lunch. Därefter lämnade skvadronchefen major Forssberg av till utbildningschefen överstelöjtnant Nihlén, vars vädjan blev att styrkan skulle föra K 3:s goda renommé vidare samt att vi skulle vara på rätt plats på rätt tid. Detta framkallade följande kommentar hos ställföreträdande vaktchefen löjtnant Karlsson: Vi ska vara i tid om vi så ska bära bussen fram.

När vi fick se den gröna militärbussen från körcentralen P 4 så misstänkte vi alla att så skulle bli fallet.

Efter cirka 6 timmars färd var vi dock framme vid Frösunda detachement (gamla Ing 1) utan incidenter. Efter uppack-

11.30. Övriga dagar utgår vaktstyrkan från Armémuséet. Klockan 12.00 lämnade vaktchefen kapten Paulsson av till vakthavande major Forssberg, varefter marschen till kungliga slottet påbörjades. Lördagsvädret var det bästa tänkbara och detta medförde att mycket folk hade samlats, däribland en hel del före detta K 3:are. Marschen till slottet gick klanderfritt till toner från Uppsala regionmusikkår. På slottets yttre borggård stod P 10 från Strängnäs uppställda i något flexibla led. Avlösningen genomfördes sedan, efter konstens alla regler, under befäl av vakthavande chef för den avgående styrkan. Efter avlösningen bjöds de därstädes närvarande anhöriga till lifhusarerna på ett mycket uppskattat kaffe i vaktstyrkans matsal. Ute på de olika postställena tilldrog sig vakterna allmänhetens intresse, och de blev fotograferade från topp till tå. Beredskapen var naturligtvis hög, samtliga poster var beväpnade med skarpladdade vapen, dessutom fanns det en patrull ständigt beredd, bestående av militärpolis under ledning av fänrik René. Patrullen fick under dygnet göra ett antal utryckningar för att avvisa störande element. I stort var det dock ovanligt lugnt för att vara helg. Hade kanske ryktet nått huvudstaden att lifskvadron K 3 skulle gå högvakt? På lördagskvällen höll vakthavande major traditionell middag

JULKROSS

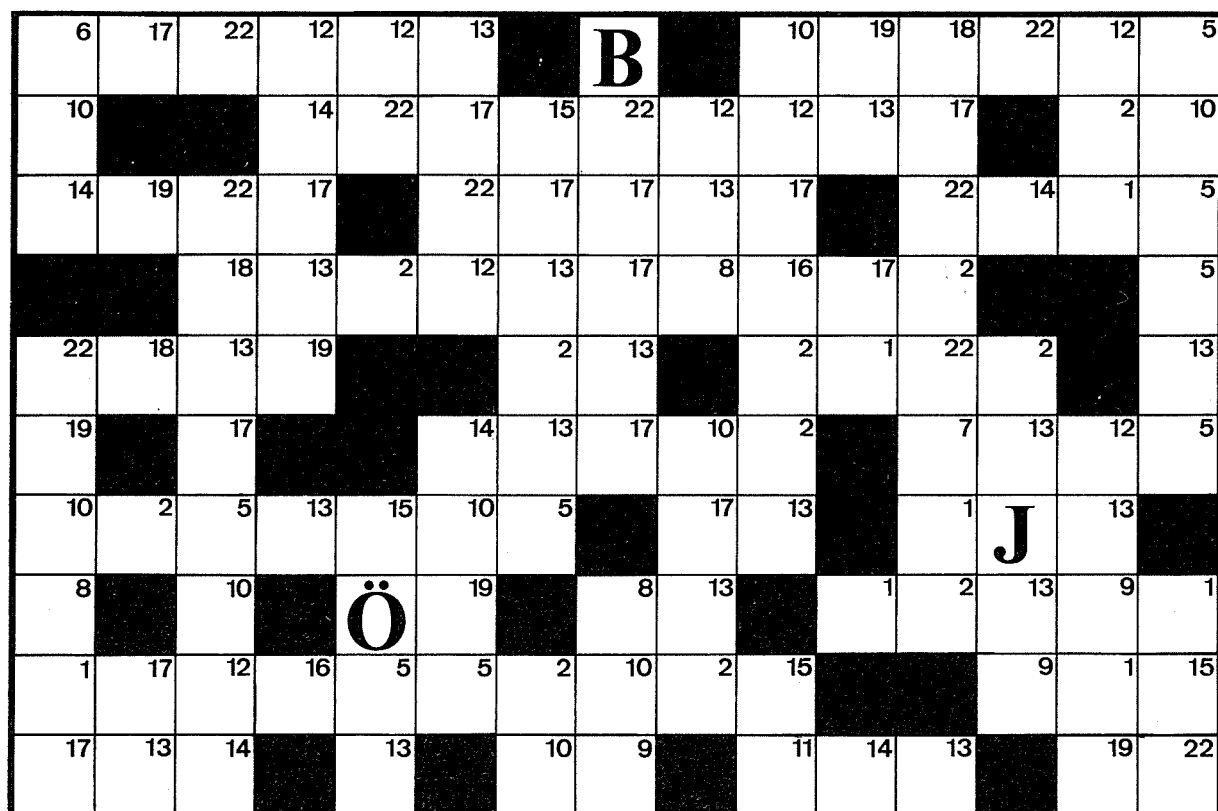
Dags för ett nytt korsord. Med hjälp av bilden bör ni kunna få tag i de fem första bokstäverna. Därefter är det bara att lösa korsordet och sedan komponerar ni den nedre meningen. Korsordet och den nedre meningen vill vi ha senast den 1. februari 1974.

1:a pris - 50 kronor

2:a och 3:e pris - 25 kronor

1	2
---	---

2	3	4	1	5
---	---	---	---	---

	5	8	1		14		10	2	15		2
--	---	---	---	--	----	--	----	---	----	--	---

15	11	17
----	----	----

	17	13	7		5
--	----	----	---	--	---

Namn:

Adress:

+ in memoriam

Lars C:son af Sillén

Den 6. sistlidne oktober avled i Stockholm överstelöjtnanten Lars C:son af Sillén.

Han tillhörde ursprungligen Kungl Smålands husarregemente, som hans fader tillhört på aktiv stat intill sin pensionsavgång. Efter detta regementets indragning tillhörde han vårt regemente under tiden 1927 - 1944, varunder han bl a genomgick Krigshögskolan och var kommenderad som kadett-officer vid Krigsskolan. Såsom framstående i tjänstens alla grenar var han även hästkarl och god ryttare och vann som löjtnant på sin från Eksjö medförda "Wer Weiss" svår arméfälttävlan om den på sin tid mycket eftertraktade troféen Prins Carls Hederspris.

År 1944 övergick Lars af Sillén till pansartrupperna med placering som major vid P 2 i Hässleholm. Efter sin avgång med ålderspension tjänstgjorde han i 10 år som domänofficer vid Fortifikationsförvaltningen.

Lars af Sillén var den siste som förde Smålandshusarernas sista standar då det slutgiltigt troppades på Ränneslätt den 1. oktober 1927. Men han var också den förste som midsommaraftonen år 1929 förde det föreningsstandar, som alltjämt leder den livskraftiga Föreningen Smålandshusarer. Under 10 år har han som ordförande helhjärtat lett denna förening och även verksamt arbetat för den regementshistorik över sitt ursprungsregemente, som beräknas föreligga under år 1974.

Vid jordfästningen flankerades stoftet av Smälänningarnas gula och vårt vita föreningsstandar med standardförrarna de respektive regementenas husaruniform.

Vi ha anledning att med stor tacksamhet minnas Lars C:son af Sillén med hänsyn såväl till hans gärning i aktiv tjänst som hans vård av traditionerna.

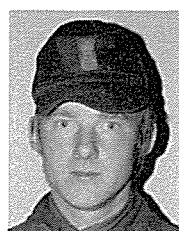
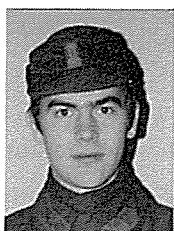
S L

Nytt befäl

Till förbandet har under året kommit två nya Löjtnanter. De är längst till vänster Lt Göransson och till höger Lt Karlsson.

I våras kom det fem nya överfurirer. Från vänster Öfu Johansson, Svensson Landin, Nicklasson och Waldermarsson.

VÅRA CHEFER

SEKUNDCHIEF

överstelöjtnant
G Malmström

STABCHIEF

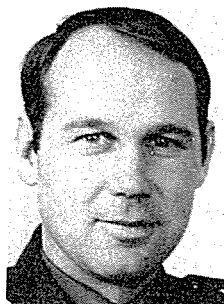
major
E Berg

UTBCHIEF

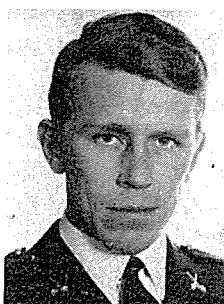
överstelöjtnant
H Nihlén

C LIVSKV

major
J Forssberg

C ÖREBRO SKV

kapten
L Cederberg

C Ö NERIKE SKV

kapten
U Bohman

C V NERIKE SKV

kapten
K-G Göthberg

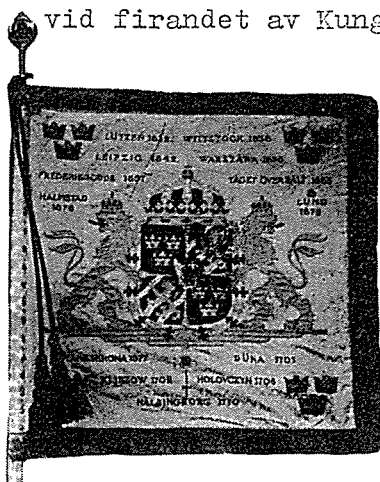
C VADSBO SKV

kapten
C Bjerkhagen

PROGRAM

vid firandet av Kungl Livregementets Husarers högtidsdag 4 december 1973

Tisdag 4/12

- 0730 Avlämning till sekundch
- 0845 Förevisningar
- 1100 Traditionsvisning främst för anhöriga och kamratförening
- 1200 Högtidslunch i Lundasalen
- 1300 Traditionsvisningar för de olika skvadronerna
- 1330 Kamratföreningen Skövde sammanträder
- 1530 Avmarsch till och högtid i Skövde kyrka
- Kväll utsträckt permission för vpl

BEFÄLSPLACERINGAR FR O M NOVEMBER 1973LIVSKVADRON

C: Mj Forssberg
Stf:
Kvm: P/Fj Nilsson

K 3/Und
PA/Mj Aaby-Ericson
P/Fj Malmros

PBS MOTS

C: R/Kn Gustavsson
Stf: K/Lt Karlsson
Instr: P/Fj Jonsson

PBS MP

C: R/Kn Paulsson
Stf: P/Fj Svensson
Instr: VO/Fk René

ÖREBRO SKVADRON

C: R/Kn Cederberg
Stf:
Kvm: P/Fj Carlsson

T ff: K/Lt Munther
T ff: P/Fj Pettersson

Signalplut

C: K/Lt Persson
Stf: P/Serg Nilsson
Instr: P/Serg Stensböll

Mc-plut

R/Lt Göransson
P/Fj Forsberg

Trossplut

P/Fj Låth
P/Fj Stieberth

ÖSTRA NERIKES SKVADRON

C: R/Kn Bohman
Stf: R/Kn Grafström
Kvm: P/Fj Lundbäck

T ff: K/Lt Thorp

GS I

C: P/Fj Peterson
Stf: P/Serg Nordström
Instr:

1.SPLUT

R/Kn Tannerheim
P/Serg Edqvist
GC/Öfu Waldermarsson

2.SPLUT

R/Lt Eriksson
P/Serg Gustavsson
GC/Öfu Johansson

3. SPLUT

C: R/Lt Platerud
Stf: P/Fj Hermansson
Instr: GC/Öfu Svensson

4.SPLUT

R/Lt Karlsson
P/Serg Johansson
GC/Öfu Nicklasson

VÄSTRA NERIKES SKVADRON

C: R/Kn Göthberg
Stf:
Kvm: P/Fj Gustavsson

T ff: P/Fj Smedberg

1.MP-PLUT

C: K/Kn Svensson
Stf: K/Lt Asp
Instr: P/Fj Nilsson (KA 5)

2. MP-PLUT

K/Kn Rapp
P/Fj Brockmar
P/Serg Ivarsson

3.MP-PLUT

R/Kn Forssberg
P/Fj Lidén
P/Fj Wester
GC/Öfu Landin

VADSBO SKVADRON

C: R/Kn Bjerkhagen
Stf:
Kvm: P/Fj Fridolfsson

T ff: P/Fj Lundberg

4.MP-PLUT

C: K/Kn Blomqvist
Stf: P/Fj Höglund
Instr: P/Fj Lövgren

5.MP-PLUT

K/Lt Runesson
P/Fj Sveningsson
P/Fj Ekfelt

Ur nya albumet

Två situationsbilder från dagens moderna K3 visande de bägge utbildningsgrenarna i aktion under årets slutövning "Mr Kimble".

Spaningsplutons försvar av pansarvärnsfront.

MP-grupps ingripande vid trafikolycka.

undtjänst

